

rimeligt, at skattemyndighederne får en tilsvarende ret, når den pågældende undlader at betale sine skatter.

Til § 215.

I paragraffen indeholdes reglerne om sambeskattede ægtefællers hæftelse for den på grundlag af deres samlede indkomst og formue pålignede skat. Der har fra kvindeorganisationerne været fremsat ønske om, at der måtte blive givet hustruen adgang til at begære ægtefællernes skat fordelt mellem dem efter det indbyrdes forhold mellem hver af ægtefællernes indkomst og formue m. v., således at de på dette grundlag fordelte beløb opkræves særskilt hos hver af dem. Ved den foreslåede bestemmelse har man taget hensyn til disse ønsker derved, at der foretages en sådan opdeling og særskilt opkrævning af skatterne gennem udfærdigelse af særlig skattebillet til hver af ægtefællerne i alle tilfælde, hvor hustruen i medfør af § 161 rettidig har indgivet selvstændig selvangivelse. Såfremt en almindelig pligt for gifte kvinder til at indgive selvstændig selvangivelse skulle blive indført, skal fordeling af skatten finde sted, hvad enten hustruen indgiver rettidig selvangivelse eller ej.

Fordeelingen af skattebeløbene skal ske efter princippet i § 161, stk. 1, altså efter samme fordelingsprincip, som anvendes med hensyn til, hvad hver ægtefælles selvangivelse skal omfatte. Bestemmelsen i stk. 1 fastslår iøvrigt ud fra praktiske hensyn, at der ved fordeelingen af indkomstskatten bortses fra fradragne skatter, jfr. § 15, nr. 9, og fra de i § 15, nr. 4, omhandlede udgifter til forsikringer m. v.

Virkningerne af en sådan fordeling af skattetilsvaret bliver ifølge stk. 2, at hver af ægtefællerne kun hæfter personligt for den hos vedkommende opkrævede del af det samlede skattetilsvaret. En solidarisk hæftelse for skatten er dog foreslået opretholdt i begrænset omfang, idet det foreslås, at der subsidiært skal kunne foretages udpantning og lønindeholdelse hos den anden ægtefælle til dækning af skatten. Såfremt en almindelig ordning indføres, hvorefter ægtefæller altid skal selvangive hver for sig og have opkrævning hver for sin del af skatten, vil det kunne optages til overvejelse, hvorvidt der bør være en subsidiær hæftelse for den anden ægtefælles skat.

Når ingen fordeling af det samlede skattetilsvaret er begæret, hæfter manden principalt for skatten, jfr. stk. 3, men der skal dog, såfremt skatten forgæves er søgt inddrevet hos manden, kunne søges dækning for den ved udpantning og lønindeholdelse hos hustruen.

Reglerne i stk. 2 og 3 afviger fra de af skattelovskommissionen foreslåede derved, at de også ved

inddrivelse hos den subsidiært hæftende ægtefælle afgiver hjemmel for lønindeholdelse, medens kommissionsforslaget kun i det i stk. 3 nævnte tilfælde hjemlede dette, og her kun forsåvidt angår den del af den samlede skat, som forholdsmæssigt falder på hustruens indtægt. Det forekommer imidlertid betænkeligt at begrænse adgangen til inddrivelse hos den subsidiært hæftende ægtefælle til kun at omfatte retsmidlet udpantning, der vil kunne virke langt hårdere end lønindeholdelse.

Hvad specielt angår den ovennævnte i kommissionsudkastet foreslåede begrænsning i adgangen til indeholdelse i hustruens løn i tilfældene efter stk. 3, bemærkes, at det fra opkrævnings- og inddrivelsesmyndighedernes side er gjort gældende, at praktiseringen af denne begrænsning ville volde meget store besværligheder. Da lønindeholdelsen hos en gift person ikke vil kunne overstige $\frac{1}{6}$ af lønnen, synes en begrænsning som den nævnte heller ikke at kunne være påkrævet.

Iøvrigt bemærkes til stk. 2 og 3, at man har anset det nødvendigt nærmere at fastslå, hvad der skal forstås ved, at skattebeløbet „ikke kan inddrives“ hos den principalt hæftende ægtefælle, eller med andre ord, hvornår betingelserne for at kunne søge skatten inddrevet hos den anden ægtefælle foreligger. Den gældende regel i statsskattelovens § 38, stk. 2, der er udformet på et tidspunkt, da der ikke var adgang til lønindeholdelse hos gifte skatteydere, afgiver hjemmel for udpantning hos hustruen, når „udpantning forgæves (er) forsøgt“ hos skatteyderen selv, og har altså forsåvidt den fornødne klarhed; men den tager ikke hensyn til det rimelige i, at der også forsøges lønindeholdelse hos skatteyderen, inden man søger skatten inddrevet hos hustruen. Efter forslaget vil det være en betingelse for at søge skatten inddrevet hos den subsidiært hæftende ægtefælle, at der er forsøgt udpantning hos den principalt hæftende, og at skattebeløbet ikke har kunnet inddrives ved indeholdelse i dennes lønindtægt inden for et tidsrum af 3 måneder efter skattens forfaldstid.

I stk. 4 og 5 indeholdes bestemmelser om ægtefællernes hæftelse for senere opståede skattekrav, som vedrører en periode, i hvilken de har været sambeskattet. I overensstemmelse med kommissionsudkastet foreslås i stk. 4 som den almindelige regel, at hæftelsen principalt skal påhvile manden, og dette gælder også, selv om skattetilsvaret har været fordelt for det skatteår, som efterkravet vedrører. Hustruen hæfter i disse tilfælde kun subsidiært med sin formue indenfor den almindelige udpantningsfrist. Nogen videregående hæftelse er ikke foreslået pålagt hende, og såfremt ægte-